

20-а НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ТРОЙЦІ

(Лк.7, 11-16)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!

Дорогі брати і сестри!

Христос серед нас!

Наша Свята Церква запропонувала нам послухати уривок з Євангелія про воскресення Ісусом Христом сина вдови з міста Наїна. Нас вражає, як євангеліст декількома словами зумів описати велике горе жінки: *“Виносили померлого, єдиного сина у матері, а вона була вдова”*.

Господь змилосердився над горем прибитою вдовою і сказав: *“Не плач!”* Слово Господа несло радість, про яку ридаюча мати навіть і не мріяла. Ісус Христос підійшов до гробу і сказав: *“Юначе, тобі кажу, встань!”* Мертвий піднявся, сів і почав говорити. Всіх присутніх охопив страх, і всі прославляли Бога, кажучи: *“Великий пророк постав між нами, і Бог відвідав народ Свій”* ми щойно слухали вчення Господа Бога нашого Ісуса Христа.

Це надзвичайне явище – воскресіння юнака – є прообразом майбутнього воскресіння усіх померлих. Господь зробив це чудо не тільки заради того, щоб утішити скорботну матір, а також для утвердження нашої віри і надії на загальне воскресіння людського роду.

Будемо про це пам'ятати, що наш Спаситель Ісус Христос переміг смерть і всім нам дарував майбутнє воскресіння. Треба дбати про те, щоб ми воскресли на радість і життя вічне, а не на сором і страждання вічне.

Смерть не обмине нікого, і через смерть ми нічого не візьмемо з собою на той світ, а заберемо з собою тільки наші вчинки - дай, Боже, щоб то були добрі діла!

Блаженний Августин пише так: *“Починаєш подорож - і не знаєш, як вона тобі вдасться; шукаєш зиску - не знаєш, чи дістанеш його. Сподіваєшся дітей, не знаючи, чи будеш їх мати...”*. Коротко кажучи, все перед нами закрите. Одне є певне - що прийде до нас колись смерть.

В одній похоронній стихирі співається: *“Плачу й ридаю, коли розмірковую про смерть...”* Дійсно, нам треба серйозно про це подумати. Що я з собою заберу, коли Господь покличе мене на Свій Суд? Каже блаженний Августин: *“Можна опертися вогневі й залізові, можна опертися насильству...”*

Так, це правдиві слова! Так опирався і далі опирається наш народ чужим загарбникам, які довгі століття над нами знущалися, нищили і тримали в темряві наш український народ. Але недруги українського народу

не змогли доценту зламати дух нашого народу, бо нарешті прийшло нове, сміливе й розумне покоління, квіт нашого народу, яке повело Україну до відродження нашої віри, мови й нашої Святої Помісної Української Православної Церкви, до відродження Незалежності Українського Народу!

Але вернемось до нашої нинішньої теми! Смерть... Це є незаперечна істина, хоч ми й не любимо про таке слухати. А все ж усі ми колись мусимо відійти з цього світу, щоб наші діти й онуки зайняли наші місця. Коли відбувається похорон, люди не раз із чемности йдуть, щоб ще раз, востаннє побачити покійника; помоляться, часом поплачуть, відпровадять мерця на цвинтар, і на тому кінець... Але думку про свою власну смерть відганяють від себе.

Каже Святе Письмо: *"Призначено людині раз умерти"*. Отже, кожна людина приходять на світ з вироком смерті! Тільки не сказано, коли і в яких обставинах помремо. Нема нічого в житті певнішого від смерті! Кожний день, крок за кроком, наближає нас до смерті... Дні нашого життя стають щораз коротші, а ми - старші, не молодші... За тим, що було й минуло, дуже часто нам жалко, але наша молодість не вернеться, не вернеться вона...

Молімо Господа за здоров'я своє й за добробут нашого народу - щоб Господь благословив нас, щоб ми могли впродовж нашого життя працювати для добра нашої Святої Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату, для добра нашого народу і для розбудови нашої самостійної Держави!

Щоб Господь Бог вселив в серця наші страх Свій Божественний і любов до України та один до одного і припинив всіляку ворожнечу, визволив нас спокус та зберіг нашу державу і народ у єдності, мирі та злагоді.

Господи Боже допоможи нам з'єднати всіх віруючих дітей України в Єдину Помісну Українську Православну Церкву Київського Патріархату!

Амінь.